

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นบริการพื้นฐานและบริการสังคมที่สำคัญยิ่ง เนื่องจากการศึกษามีบทบาทอย่างสูงในการสร้างและพัฒนาคนเพื่อเป็นคนที่สมบูรณ์ มีคุณภาพ ซึ่งจะส่งผลเกื้อกูลประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า จึงนับว่าการศึกษาเป็นหัวใจของการพัฒนาทั้งหมด

การจัดการศึกษาที่ผ่านมา รัฐบาลมุ่งจัดการสอนให้คนปกติโดยเน้นให้เกิดความรู้ในเรื่องของสติปัญญา สังคม อารมณ์และร่างกาย มีกฎหมายบังคับให้เด็กไทยทุกคนต้องเข้าเรียนตามพระราชบัญญัติการประถมศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2523 แต่ในขณะเดียวกันยังมีเด็กด้อยโอกาสบางส่วนหรือเด็กพิการ เช่น ตาบอด หูหนวก แขนขาพิการที่ไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควรจากองค์กรของรัฐบาลหรือเอกชน จนกระทั่งปี พ.ศ. 2535 ได้มีการระบุในแผนการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2543 ก, หน้า 2) “การจัดการศึกษาพิเศษเน้นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ ได้เรียนรู้้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย จิตใจ และความสามารถและเป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้กับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษหรือมีปัญญาเลิศ ได้พัฒนาความถนัดและอัจฉริยภาพของตนได้อย่างเต็มที่ การจัดการศึกษาพิเศษนี้อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือจัดในสถานศึกษาปกติตั้งแต่ระดับก่อนประถมถึงอุดมศึกษา” โดยจัดหลายลักษณะคือ จัดเป็นโรงเรียนพิเศษเฉพาะทาง จัดเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จัดในรูปแบบการศึกษานอกโรงเรียน จัดในโรงพยาบาล และโดยหน่วยงานทางการศึกษา เช่น กรมสามัญศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กรมการศึกษานอกโรงเรียนรวมทั้งองค์กรเอกชนหรือมูลนิธิต่างๆ เป็นต้น

ปัจจุบันกระแสของการเปลี่ยนแปลงแนวคิดในการจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทยได้เปลี่ยนเป็นการจัดการศึกษาสำหรับความต้องการพิเศษ โดยจะรวมกลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องเด็กด้อยโอกาสและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางในรูปแบบการเรียนร่วม ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามปรัชญาสากลว่าด้วยหลักสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ ดังนี้

1. เน้นการจัดการศึกษาในโรงเรียนปกติ เป็นโรงเรียนแบบการเรียนร่วม (Inclusive School) โดยยึดหลักพื้นฐานว่า เด็กทุกคนควรเรียนด้วยกัน โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคหรือความแตกต่าง ที่อาจมีโรงเรียนต้องยอมรับและตอบสนองต่อความต้องการที่แตกต่างกันของเด็ก
2. มุ่งการจัดการเรียนการสอนที่ยึดหลักบูรณาการและยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง

3. การให้การศึกษาร่วมกันเป็นวิธีการที่มีประสิทธิผลที่สุดสำหรับสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ การให้เด็กเข้าเรียนร่วมในโรงเรียนพิเศษควรเป็นกรณีพิเศษที่ห้องเรียนปกติไม่สามารถให้การศึกษาคือได้โดยตรงตามความต้องการทางการศึกษาหรือสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า 4)

การจัดการศึกษาหรือการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติในโรงเรียนได้ถูกนำมาพิจารณาทั้งในเรื่องสิทธิมนุษยชน ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของโรงเรียนที่ต้องปฏิบัติและผู้ปกครองซึ่งเป็นฝ่ายสนับสนุนทั้งนี้เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้มีศักยภาพเพียงพอในการดำรงชีวิตที่มีคุณภาพตามปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทในการจัดการศึกษา ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในหมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษาในมาตรา 10 วรรคสองและวรรคสาม ว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคล ซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ” และ “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น” (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2543 ก, หน้า 3)

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ดำเนินการสอดคล้องกับนโยบายดังกล่าวมาเป็นลำดับ โดยได้เริ่มจัดการศึกษาพิเศษขึ้นในปีการศึกษา 2529 เป็นปีแรก ซึ่งขณะนั้นได้มอบหมายให้สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพฯ ทดลองจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 2 ประเภท ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเรียนร่วมในโรงเรียนพญาไท โรงเรียนราชวินิต และโรงเรียนวัดเขตวันธรรมวาส เพื่อศึกษารูปแบบและแนวโน้มในการจัดการเรียนร่วมแล้วนำผลมาประยุกต์ใช้ จนกระทั่งในปีการศึกษา 2538 จัดได้ครบทุกจังหวัด 76 จังหวัดและบริการเพิ่มอีก 2 ประเภท ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นและเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายการเคลื่อนไหว รวม 4 ประเภท 6420 คน ใน 310 โรงเรียน ปีการศึกษา 2539 ได้มีการจัดเพิ่มอีกหนึ่งประเภท คือ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ รวมเป็น 5 ประเภท 8344 คน ใน 2036 โรงเรียน ซึ่งเป้าหมายในการพัฒนาการศึกษาพิเศษ (ด้านคนพิการ) ของกระทรวงศึกษาธิการ ปีงบประมาณ 2539 กำหนดไว้ว่าแต่ละ 1 โรงเรียน พบว่า มีการขยายการจัดเรียนร่วมได้โดยเฉลี่ยอำเภอละ 2-3 โรงเรียน ในปีการศึกษา 2542 กระทรวงศึกษาธิการกำหนดเป็นปีการศึกษาเพื่อคนพิการ มีนโยบายว่า “คนพิการทุกคนที่อยากเรียนต้องได้เรียน” (สำนักงาน

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ , 2543 ก, หน้า 3) และในปีการศึกษา 2543 กระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้อย่างต่อเนื่อง มีนโยบายและเจตนารมณ์ที่จะขยายโอกาสและบริการการศึกษาให้ทั่วถึงและมีคุณภาพ ด้วยข้อกำหนดดังกล่าว การจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จึงถือเป็นหน้าที่ของโรงเรียนประถมศึกษาที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มีการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สอดคล้อง เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคลด้วยรูปแบบวิธีการที่หลากหลายที่มุ่งไปสู่แนวความคิดใหม่ของการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษและ พบว่า วิธีการที่ประสบผลสำเร็จ คือ การจัดโรงเรียนแบบเรียนร่วม มีการสร้างระบบเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้เกี่ยวข้องในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน โดยประกอบด้วยผู้บริหารและครูผู้สอน ครูที่ปรึกษา สถาบันครอบครัว แต่เนื่องจากสภาพปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อม การจัดการศึกษาของโรงเรียนควรได้คำนึงถึงสภาพดังกล่าวด้วย เพื่อให้พลังการศึกษาภายใน โรงเรียนมีผลต่อผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จตาม จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ บุคคลที่สำคัญที่จะเป็น ผู้สนับสนุนผู้เรียนและเป็นปัจจัยที่เอื้อต่อการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียน คือ ผู้ปกครอง ดังเช่น โรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมซึ่งเป็นที่พึงพอใจของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติในปีการศึกษา 2542 ในเขตการศึกษา 8 ในส่วนของจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ โรงเรียนบ้านริมใต้ อำเภอแม่ริม และโรงเรียนบ้านช่างเคี่ยน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งทั้งสองโรงเรียนได้ให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนเป็นอย่างดี (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า 75)

ถึงแม้ว่าสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะมีนโยบายที่ชัดเจนในเรื่องการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ พยายามปรับเปลี่ยนวิธีการทำงาน แนวทางการแก้ไขปัญหารวมทั้งสนับสนุนในด้านต่าง ๆ เพื่อให้โรงเรียนสามารถจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ แต่อย่างไรก็ตามปัญหาและข้อจำกัดการเรียนร่วมในภาพรวมยังคงมีอยู่ เช่น การขาดความรู้ความเข้าใจของผู้เกี่ยวข้อง การมีเจตคติที่ไม่ดีและไม่ยอมรับเด็ก การจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล การขาดแคลนทรัพยากรทั้งในด้านงบประมาณ ครูที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญและผู้เชี่ยวชาญที่จะร่วมวินิจฉัยเด็กในโรงเรียนประถมศึกษาที่ขาดการสนับสนุนในด้านต่างๆ เหล่านี้

ด้วยปัจจัยดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมของโรงเรียนสันมหาพนวิทยา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่เข้าร่วมในโครงการเครือข่ายของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ และมีการคัดแยกเด็กที่

มีความต้องการพิเศษของโรงเรียนโดยใช้เครื่องมือแบบสำรวจปัญหาการเรียนรู้ที่พัฒนาโดย ผดุง อารยะวิญญู (2542, หน้า 5 - 12) ซึ่ง คัดแยกโดยครูการศึกษาพิเศษของ โรงเรียนพบว่า มีกลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ประเภทของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีมากกว่าเด็กกลุ่มอื่น ซึ่งมีจำนวน 45 คน ดังนี้

ชั้น	ชาย	หญิง	รวม
ประถมศึกษาปีที่ 1	3	3	6
ประถมศึกษาปีที่ 2	5	2	7
ประถมศึกษาปีที่ 3	8	2	10
ประถมศึกษาปีที่ 4	11	4	15
ประถมศึกษาปีที่ 5	3	1	4
ประถมศึกษาปีที่ 6	2	1	3
รวม	32	13	45

ในการจัดการเรียนร่วมของโรงเรียนสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ โรงเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับครูผู้รับผิดชอบโครงการ ครูผู้สอนในโรงเรียน และผู้ปกครองเด็กนักเรียน ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในลักษณะเด็กพิเศษเรียนร่วมยังขาดความเข้าใจและขาดความร่วมมือในการพัฒนานักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เนื่องจากเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีความต้องการพิเศษเฉพาะบางอย่างที่ต้องได้รับการช่วยเหลือจากทุกฝ่าย เช่น การช่วยเหลือทางการแพทย์ ครูและผู้ปกครอง โดยเฉพาะความช่วยเหลือจากครูและผู้ปกครอง ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับเด็กเป็นส่วนใหญ่ จึงควรจะได้ร่วมมือกันปรับพฤติกรรมและเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม ให้ความรัก ความเข้าใจร่วมกันจากพ่อแม่และครู การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่เป็นขั้นตอนทั้งที่บ้านและโรงเรียนซึ่งจะทำให้เด็กได้รับการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ดังนั้นทั้งครูและผู้ปกครองควรจะได้มีความร่วมมือซึ่งกันและกันในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่า โรงเรียนสันมหาพนวิทยามีนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในทุกชั้นเรียน ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนจึงมีความสนใจที่จะศึกษานักเรียนกลุ่มนี้ โดยเฉพาะในด้านกิจกรรมของความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และขอเสนอรูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมการสร้างความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง ในการพัฒนานักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติในรูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนากิจกรรมสร้างความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียน ประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนสันมหาพนวิทยา สำนักงาน การประถมศึกษาอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

1.1 นักเรียนประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนสันมหาพน วิทยา สังกัดสำนักงานการศึกษาอำเภอแม่แตง สำนักงานการศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2544 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 จำนวน 45 คน

1.2 ผู้ปกครองนักเรียนประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมใน โรงเรียนสันมหาพนวิทยา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 45 คน

1.3 ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 18 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

แผนการจัดกิจกรรมพัฒนาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียน ประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนสันมหาพนวิทยา สำนักงาน การประถมศึกษาอำเภอแม่แตง ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะดำเนินการเฉพาะวิชา ภาษาไทย ด้านการอ่านและเขียนเท่านั้น โดยมี 3 กิจกรรม ดังนี้

2.1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐาน

2.1.1 สำรวจปัญหาและความต้องการด้านการเรียนรู้ของนักเรียน

2.1.2 กำหนดแนวทางให้ความช่วยเหลือ

2.2 การพบปะผู้ปกครองเพื่อทำความเข้าใจผู้เรียน และกำหนดข้อตกลงร่วมกันใน ด้านการเรียนของผู้เรียนพร้อมทั้งให้ข้อมูล

2.3 การวางแผนจัดกิจกรรมร่วมกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง

2.3.1 การวางแผนการจัดการเรียนการสอนด้วยแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) เพื่อสนองศักยภาพของผู้เรียน

2.3.2 การทดลองสอนตามแผนการสอน IEP และ IIP

2.3.3 การติดตามประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วยการรายงานผลการเรียน ร่วมกัน

2.3.4 การสรุปผลการพัฒนาผู้เรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

ครูและผู้ปกครองยอมรับการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้กับนักเรียนปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครองในการพัฒนาผู้เรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีพัฒนาการดีขึ้น
2. พัฒนาการด้านความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองก่อนและหลังการดำเนินกิจกรรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ทางด้านการอ่านและเขียนภาษาไทยมีพัฒนาการดีขึ้นหลังการดำเนินกิจกรรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครอง

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วม หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ปีการศึกษา 2544 ในโรงเรียนสันมหาพนวิทยา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องในด้านการเรียนภาษาไทย โดยปัญหาดังกล่าว มิได้มีสาเหตุจากความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว สายตา การได้ยิน อารมณ์ และสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก และได้เรียนร่วมกับเด็กปกติเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข

ครู หมายถึง ผู้วิจัยที่สอนนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมทั้ง 2 ระดับชั้นในปีการศึกษา 2544 คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสันมหาพนวิทยาลังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

ผู้ปกครอง หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูนักเรียนประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนในโรงเรียนสันมหาพนวิทยาปีการศึกษา 2544 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ลังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

กิจกรรมสร้างความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง หมายถึง การช่วยเหลือกัน ร่วมมือกัน ตั้งแต่การให้ข้อมูลและการประชุมปรึกษาหารือกันในการวางแผนการดำเนินงานที่ผู้ปกครอง และครูปฏิบัติด้วยกัน เพื่อให้ให้นักเรียนประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่อยู่ในความรับผิดชอบ ได้มีการพัฒนาและมีทักษะทางด้านการอ่านและเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้น

การพัฒนาเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือ สนับสนุน และส่งเสริมเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ทางภาษา ให้มีความสามารถในการเรียนรู้ด้านการอ่านและเขียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น โดยใช้กิจกรรมที่เสริมสร้างความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง เพื่อเพิ่มศักยภาพผู้เรียนเป็นรายบุคคล ให้เรียนร่วมกับเด็กปกติได้

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนร่วมสำหรับครูและผู้ปกครองเพื่อพัฒนาเด็กเรียนประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในระดับประถมศึกษา
2. เป็นข้อมูลที่หน่วยงานสามารถนำไปใช้ในการวางแผนการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองของเด็กเรียนประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับประถมศึกษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น